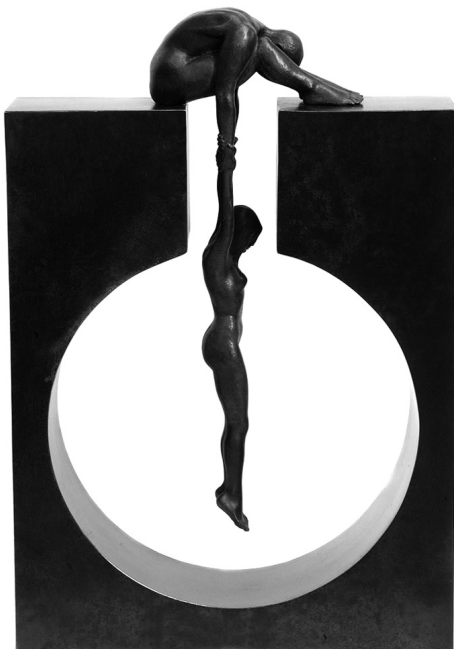

Jumătate-de-Om-Călare-pe- Jumătate-de-Iepure-Șchiop

Toți sunt în febră... cauzată de un „virus gripal” care persistă în lunile de iarnă și primăvară... mai exact, olimpiadele. Mai întâi locale, în cadrul cărora mai privești la sala de clasă cunoscută... mai învârtești pixul prin aer (dacă ți l-ai luat), schițezi niscaiva idei pe foaie, altfel trebuie să tot cerșești de la colegi. Intri lejer, te simți ca la mama pe lejancă, rumegând o gumă de mestecat și învârtind cu limba chestiile alea pocnitoare și enervante, dar... ce să mai... suntem olimpici! Urmează raionalele, ceva mai mulți fluturași ne-au pătruns printr-o ureche și au ieșit pe alta, în loc să-și găsească neastâmpărați locul în stomac (această misiune însă revine emoțiilor de la olimpiada republicană). În sfârșit, află că sunt și eu în lotul olimpic. Las joaca cu un creion ros de emoție, probabil, și mai rămân pe gânduri, fiind entuziasmată de ocazia pe care o am și totodată gândindu-mă că trebuie să îmi fac un program ca să le reușesc pe toate.

Gravitație

M-am așezat pe scaun în fața calculatorului, priveam în gol și am simțit niște umbre fugare, de parcă pe monitorul deconectat se derulau amintirile de la Olimpiada Republicană la Limba și Literatura română din anul trecut. Trei zile de suspans... Ne-am înregistrat, am primit adeverințe (de parcă mă născusem din nou, cu numele de *olimpică*). Festivitatea de deschidere, care mi-a rămas în memorie deoarece am vizionat spectacolul *Cherchez la femme*, o adevărată revelație pentru cei veniți din provincie. Eram pentru prima oară la un concurs republican, fascinată de toate persoanele pe care le vedeam, părându-mi absolut toate foarte erudite, însă... erudiția nu se inscripționează nici în haine, nici în ghețe nu se păstrează. După cină, toate fetele din cameră am început să ne agităm, să ne spunem păsurile, așteptările și să dăm la iveală emoțiile, care au rămas imprimare în tapetul înflorat.

După olimpiadă, emoțiile au reapărut și festivitatea de premiere a început cu un mic concert. Mă gândeam unde mă situez eu printre participanți... Aflând că am luat și eu un premiu, eram în al nouălea, ba nu, al douăsprezecelea cer de fericire. Ce frumos a fost anul trecut. Oare cum va fi anul acesta?

Deodată parcă s-a întrerupt curentul și monitorul calculatorului se stinsese – la fel și amintirile mele au fost străpunse de noua veste: *Bugetul alocat pentru olimpiade anul acesta a fost tăiat în jumătate...* Imediat mi-am amintit de personajul din bine-cunoscutul basm popular, **Jumătate-de-Om-Călare-pe-Jumătate-de-Iepure-Șchiop**... chiar asta s-a cam întâmplat... iepurele este șchiop, de fapt, din cauza reclamelor electorale, pentru care se alocă sume colosale, pentru ca la tot pasul să găsești doar... ferfenițe electorale fără noimă, zeci și zeci, unele peste altele, ignorându-le pe cele de dedesubt. Parcă s-au scufundat în mlaștina alegerilor afirmațiile că *tinerii sunt viitorul! Dăm totul pentru ei! Ei ne vor scoate din sărăcie!* Pentru Caravela Lenuței Burghilă s-au alocat cinci milioane (!) și ca și cum nu ar fi fost de ajuns și am trăi pe picior larg, iar Moldova ar fi sac fără fund, i-au mai dat încă două milioane anul acesta! Credeți-mă, cu acești bani, toate uniunile de creație la un loc ar putea să-și rezol-

ve problemele financiare cu care se confruntă! Uimită încă, tastând la rezezeală, am găsit următorul anunț pe www.edu.md:

NOTĂ:

1. Olimpiadele la toate disciplinele de studii se vor desfășura într-o singură zi. (*Mda... ar fi trebuit să rămân încântată?*)

2. Sosirea participanților este așteptată către ora 16.00, în prima zi a olimpiadei, în instituțiile-gază. (*Hmm... cui i-a părut de noi? Am ajuns pe la 14:00, și, flămânzi fiind, am fost nevoiți să mergem la cel mai apropiat Andy's ca să nu umblăm ca muribunzii până la 18:30.*)

3. După susținerea probei de concurs, elevii vor lua cunoștință de conținutul baremelor, afișate pe panoul de informații. (*Nu știu din ce cauză, poate bucuria că deja terminaserăm de scris probele, pentru care am avut cam puțin timp, probabil că și timpul a costat bani..., n-am mai tras cu ochiul prin bareme.*)

4. Decizia juriului cu referire la punctajul acumulat de către participanți va fi transmisă direcțiilor generale/municipale învățământ, tineret și sport prin e-mail, la a treia zi din data desfășurării olimpiadei. (*Suspans încă vreo patru zile după probe... super... E bine știut însă că al doilea nume al Republicii noastre este... Nepunctualitate...*)

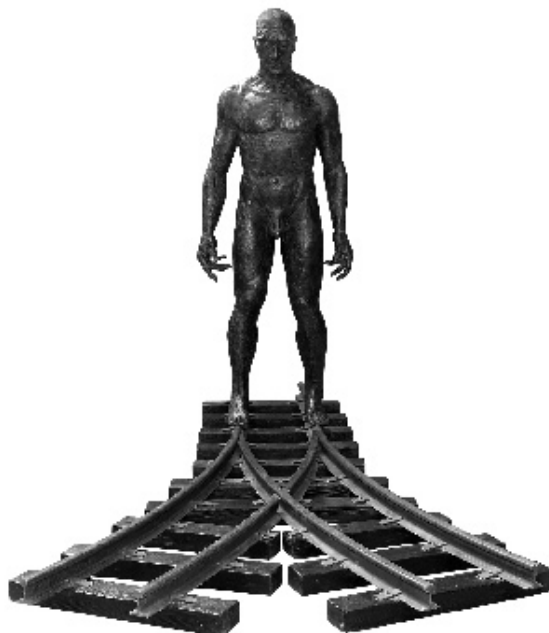
5. Cererile de contestații vor fi acceptate prin intermediul direcțiilor generale/municipale învățământ, tineret și sport, până la a cincea zi lucrătoare de la desfășurarea probei. (*Încă vreo câteva zile de stat ca pe ace... Ș-apoi, cine va mai contesta după aceea?*)

6. Diplomele învingătorilor vor fi transmise direcțiilor generale raionale/municipale învățământ, tineret și sport pentru a fi înmânate la sărbătoarea ultimului sunet. (*Atât de târziu? Care-i oare rostul?*)

7. Premiile vor fi decernate elevilor în cadrul Galei Olimpicilor-2009 (!) (*Dar unde e splendoarea premierii, la care se participa de la vlădică până la opincă?... Trebuie să înțeleg că olimpicii vor mai veni încă o dată la Chișinău? Și aceasta înseamnă că guvernul n-are bani?*)

Privesc prostită la anunț și nu îmi vine să cred că n-o să am ocazia să îi cunosc pe toți participanții, să fiu prezentă la premiere.

Ajunși în capitală, am fost „scuipați” din autobuz la lumină, inspirând aerul îmbăcșit cu fumul mijloacelor de transport. Am intrat să ne înregistram la Liceul Teoretic „Gh. Asachi”. Ne-au dat iar adeverințe, spre amuzamentul nostru, mai subțiri decât cele de anul trecut, din hârtie de calitate mai proastă... aceeași problemă a bugetului? Am plecat să ne instalăm la Căminul Liceului Real. „Criza financiară” s-a manifestat și aici în toată splendoarea. Merserăm să luăm albiturile care, drept să vă spun, lesne le-am fi putut numi „îngălbenituri”. Doamnele care ne dădeau albiturile tot ziceau: *Cine s-a gândit să vă aducă aici? Să fi fost noi în locul vostru, nu mai veneam... Ar fi trebuit*

Decizii

să veniți cu perne și cu toate celelalte necesare (și asta doar pentru o zi). Spre seară, după prânzul întârziat (pe cont propriu) și discuții mărunte, am adormit cu gândul că ne așteaptă o zi obositoare. Primise cineva un mesaj cu urări de bine, succese și vise „de capitală”. Faza cu visele mă puse însă pe gânduri. De care au fost, nu știu, însă nu ne-am simțit ca în inima Moldovei, în Chișinău, orașul cu „umeri albi de piatră”... mai degrabă aveam senzația de oraș cu umeri mari de... molii.

Am ajuns să scriem probele. În jur atâtea fețe luminoase, îngrijorate și înspăimântate, și deștepte, și erudite și... și... atâtea gânduri mă împăienjneau încât îmi părea că explodez. Dar am trecut și peste emoția aceea... Cu toate că cuvintele în engleză mi-au tot traversat calea de la creier la buze, într-o cursă pentru a fi pronunțate... încă mult timp după aceea. Hotărâsem să le las în gențuța craniană și să mă delectez cu slovele limbii materne... Vedeam în asta o totală victorie asupra englezismelor. Și, dacă tot se zice că ne *englezificăm* prin folosirea „stălcismelor” la tot pasul, de fapt, la tot... suflul, chiar și un oftat ne pare că sună mai optimist dacă îl înzorzonăm cu un *oh* în stil mai englezesc, iar la fiecare stângăcie, jonglăm cu câte un *auch!* pițigăiat... atunci de ce să nu ne etalăm abilitățile? Să ne arătăm „erudiția”, talentele de pe „limbă” în vizorul tuturor, iar să arăți limba, bine știut, nu e frumos...

Și totuși, a învăța o limbă nouă, bunăoară, engleza, e ca și cum... ai crește un copil, l-ai naște dintr-o scânteiere de inspirație, din dorința cultivării sinelui. Mai apoi să-l educi, să-i stabilești limitele, drepturile și să-i dai buna cultură, să nu-i dai voie să părăsească casa în care se află fără de știrea ta, căci odată scăpat în lume, nu-l mai întorci...

